

τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως πολλά παραθέματα ἐκ τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἄλλων (πβ. P. Willeumier, Ciceron. Caton l'ancien (De la vieillesse), Paris 1955, σελ. 47 ἐξξ.). Ἐπὶ παραδείγματος, τὸ ἐν 14.46 (σελ. 35.20) *κόλιπες ὡς ἐν τῷ Ξενοφῶντος Συμποσίῳ σμικραὶ καὶ ἐπιψεκάζουσαι* (ἀπόδοσις τοῦ λατινικοῦ *rocula, sicut in Symposio Xenophontis est, minuta atque forantia*) ἀπηχεῖ τὸ τοῦ Ξενοφ. Συμπ. 2.26 *ἂν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κόλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν* (codd. quidam ἐπιψεκάζωσιν). Ἐπίσης τὰ ἐν 14.47 (σελ. 35.26-29) *εὐ οὖν καὶ Σοφοκλῆς... ἀπέφυγον ἀπηχοῦν τὰ ἐν Πλάτ. Πολιτ. I 329b7-c4 καὶ δὴ καὶ Σοφοκλεῖ... δεσπότην ἀποδράς* τὰ ἐν 21.78 (σελ. 57.12-21) ἀπηχοῦν τὰ τοῦ Πλάτ. Φαίδρ. 245c5-246a2 καὶ Φαίδ. 75e2-7 τὰ ἐν 22.79-81 (σελ. 57.22-32, 59.1-12) ἀπηχοῦν τὰ τοῦ Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 8.7.17-22 κτλ.

Τὰ τυπογραφικὰ ἀβλεπτήματα εἶναι ἐλάχιστα (ἐντὸς παρενθέσεως ἢ ὀρθῆ γραφῆ): σελ. 7.30 μῆδ' (μῆδ'), 13.2 χαριέντως (χαριέντως), 20.20 καὶ 21.19 ὄτι (ὄ τι), 21.24 σεμνότεροι (σεμνότερος), 23.9 τῷ (τῶ), 29.17 μεμελετήμενα (μεμελετημένα), 35.23 νυκτὰ (νύκτα), 47.3 ἐνίξε (ἐνίξε), 76.8 ἄ ποτε (ἄς ποτε).— Τὸ λεγόμενον ἐν σελ. 79 «lect. εὐκατάπτωτος... a Gaza ipso creata esse videtur» δὲν εὐσταθεῖ, ἐφ' ὅσον ἡ λέξις, καθ' ἣ διδάσκει ὁ Σοφοκλῆς (Sophocles, Greek Lexicon, σελ. 537 ἐν λ.), μαρτυρεῖται ὑπὸ Νικήτα τοῦ Βυζαντιῦ, συγγραφέως τοῦ 9. αἰῶνος.— Εἰς τὸν βιβλιογραφικὸν πίνακα (σελ. xxi) καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ F. C. Kraft (ἐξ ἀβλεψίας γράφεται F. A. Kraft) γίνεται μνεῖα τῆς Annotatio critica κτλ., Stuttgartiae 1843, σελ. 32-72: ἡ αὐτὴ προφανῶς μελέτη εἶχε προηγουμένως ἐκδοθῆ εἰς γυμνασιακὸν πρόγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον *Ad publicam explorationem progressuum quos discipuli priorum quinque classium Ioannei Hamburgensis in humanitatis studiis fecerunt... instituendam... invitat Fridericus Carolus Kraft, Hamburgi 1833*, σελ. 1-52.

Ἡ πρὸ ἡμῶν σπουδαία ἔκδοσις ἀποτελεῖ ἀσφαλὲς καὶ ἀναγκαῖον ὑπόβαθρον πρὸς πᾶσαν περαιτέρω ἔρευναν τοῦ ὕφους τοῦ Γαζῆ καὶ πρὸς ἀξιολόγησιν τῆς συμβολῆς τοῦ Θεσσαλονικέως λογίου εἰς τὴν μελέτην τῶν κλασικῶν γραμμάτων κατὰ τὸν 15. αἰῶνα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ἰωάννου Κωνστ. Μερεντίτου, *Ἡ ἑβδόμη ἐπιστολὴ τοῦ Πλάτωνος*, Ἀθήναι 1987, σελ. 287. Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορίᾳ.

Ἡ παρουσιαζομένη ἐργασία χωρίζεται εἰς δύο κυρίως μέρη.

Εἰς τὸ α' μέρος παρέχεται ἔκθεσις περὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων εἰς Σικελίαν καὶ εἰδικώτερον εἰς Συρακούσας κατὰ τὰ ἔτη τῶν τριῶν εἰς αὐτὰς ἐκδημιῶν τοῦ Πλάτωνος (383-387, 367-366, 361 π.Χ.), ἀκολουθεῖ δὲ περίληψις τῆς ἑβδόμης ἐπιστολῆς τοῦ Πλάτωνος, δι' ἧς καθίσταται πολὺ εὐκολωτέρα ἡ κατανόησις τῶν ἐπὶ μέρους προβλημάτων αὐτῆς.

Εἰς τὸ β' μέρος, τὸ φιλολογικώτερον καὶ σπουδαιότερον (σελ. 117-254) ἔρμηνευεται μετὰ τῆς ὀφειλομένης ἐπιστημονικῆς βαθύτητος καὶ γλωσσικῆς ἀκριβείας φιλολογικῶς καὶ θρησκευτικῶς τμημὰ τὸ μόνον τῆς ἑβδόμης ἐπιστολῆς, p. 334c-335b, σύντομον μὲν, τὸ περισσότερον ὁμῶς ἀξιόλογον, μεστὸν

ύψηλων ιδεῶν καὶ γενικῶς ἠθικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πνευματικοῦ μεγαλείου.

Ἡ ἔκθεσις τῶν ἀνωτέρω χωρεῖ κατὰ εὐμέθοδον τρόπον μετὰ σαφηνείας εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ λάβῃ μίαν εἰκόνα τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου τοῦ Πλάτωνος, ἀλλὰ καὶ νὰ προσπελάσῃ εἰς τὰς πολυτίμους φιλοσοφικὰς καὶ πολιτικὰς ιδέας αὐτοῦ, ἔτι δὲ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν ἀπέδιδεν ὁ μέγας φιλόσοφος εἰς τὴν πραγματικὴν φιλοσοφίαν, καθ' ὅσον: «...λέγειν τε ἠναγκάσθην, ἐπαινῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν, ὡς ἐκ ταύτης ἔστιν τὰ τε πολιτικὰ δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατιδεῖν· κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη, πρὶν ἂν ἢ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος εἰς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς ἢ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἕκ τινος μοίρας θείας ὄντας φιλοσοφίῃ». (Πλάτ. Ζ' ἐπιστολὴ 326a-b).

Κατὰ ταῦτα ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ τοῦ ἀνθρώπου λαμβάνει ἀξίαν καὶ κύρος, λαμπρότητα καὶ μεγαλεῖον ἐν τῷ χώρῳ τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτοῦ δράσεως.

Ἡ κατὰ πάντα καλαισθητὸς ἔκδοσις συμπληροῦται μὲ πῖνακας συντμήσεων (Abkürzungsverzeichnis), ἀναλυθέντων χωρίων τῆς κλασσικῆς γραμματείας, βιβλιογραφίας (Literaturverzeichnis) καὶ πίνακα τῶν περιεχομένων (σελ. 255-287).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΛΟΞΑΣ

Leo Aylen, *The Greek Theater*. (Rutherford, Madison, Teaneck, New Jersey: Fairleigh Dickinson University Press and London and Toronto: Associated University Presses, 1985. Pp. 377. Cloth. \$ 47.50.

Books on the Greek theater abound. What purportedly makes this book different from others is that it has been written by a theater director who has today's theatergoer in mind. Leo Aylen happens to hold a 1st Class Honors MA from Oxford University and a Ph. D. in drama from Bristol University, where he studied with H. D. F. Kitto. He is also the author of *Greek Tragedy and the Modern World* (1964) and a writer of poetry, of a children's opera, and of a travel book, but, most importantly, in his professional life, he has directed productions for the stage, film and radio in Hollywood, New York, and Britain, and from 1972 to 1974 was Poet in Residence at Fairleigh Dickinson University and in 1982 Hooker Distinguished Visiting Professor at McMaster University. Aylen would seem most eminently qualified to produce a book that would provide a new perspective on Greek drama and the Greek theater —and he is.

Even though the book is called *The Greek Theater*, it does not show much concern for the archaeological discoveries made about the remains of actual Greek theaters; it is a book about Greek drama and the Greek dramatists and their plays. Aylen equates theater with drama. He finds three general points to be valid for his study: (1) historically, the study of the Greek «theater» is the study of what went on in the Theater of Dionysos; (2) the center of Athenian drama was the closely intertwined and absolutely indistinguishable dance and worship; and (3) the dramatic experience was a totality in which religion, poetry, and theatricality were inseparable and «every play was an